

RICK JOYNER

POSLJEDNJI POZIV

DARUVAR, Masarykova 54

2014

PRVI DIO

Čopori Pakla Marširaju

VIDIO sam veliku đavolju vojsku koja se protezala koliko god sam mogao vidjeti u daljinu. Bila je podijeljena u formacije, a svaka od njih je nosila drugačiju zastavu. Prednje i najmoćnije formacije su bile Ponos, Samopravednost, Ugled, Sebičnost, Nepravedno Osuđivanje i Ljubomora. Znam da je bilo mnogo više ovih zlih formacija koje moj pogled nije mogao doseći, ali ovo su bile prednje jedinice tog užasnog čopora zla puštenog iz pakla da napadne Crkvu. Vođa ove ogromne vojske bio je sâm Optužitelj Braće.

Oružje koje je nosio ovaj čopor imalo je svoja imena. Mačevi su bili Zastrășivanje. Koplja su se zvala Izdajstvo a njihove strijele su se zvale Optuživanje, Ogovaranje, Vrijeđanje i Kritiziranje. Izviđači i male demonske grupe, koje su se zvale Neprihvatanje, Gorčina, Netrpeljivost, Neopraštanje i Požuda bile su poslone kao prethodnica ovoj vojsci radi pripreme glavnog napada.

Broj manjih demonskih grupa i izviđača nije bio velik, ali nisu bile ništa slabije od većih divizija koje su slijedile.

Ove grupe su bile manje samo iz strateških razloga. Isto kao što je Ivan Krstitelj bio jedan čovjek, a imao je izvanredno pomazanje krštavati mnoštvo ljudi da bi bili pripremljeni za Gospodina, ove manje demonske grupe su dobile izvanredne zle sile da „krštavaju mnoštvo“. Jedan demon Ogorčenosti može posaditi otrov u mnoštvo ljudi, čak u čitave ljudske rase. Demon Strasti se može pripojiti jednom poznatom umjetniku, filmu, ili čak reklami i poslati nešto što bi izgledalo kao munja električne sluzi koja bi udarila i učinila da mnoštvo ljudi postane „neosjetljivo“. Ovo je sve bila priprema za veliku hordu zla koja je slijedila.

Ova vojska je marširala naročito protiv crkve, ali je napadala svakoga koga je mogla. Znao sam da je nastojala steći prednost nad Božjim pokretom koji sigurno dolazi i koji će dovesti mnoštvo ljudi u crkvu.

Glavni zadatak ove vojske bio je prouzrokovati razdor. Bila je poslana napasti svaki oblik međusobnih odnosa—odnos crkve prema crkvi, zajednice prema pastoru i obratno, muževa i žena, djece i roditelja, čak i djece međusobno. Izviđači su bili poslani da nađu propuste u crkvama, obiteljima ili kod pojedinaca da bi Odbijanje, Gorčina, Strast itd. mogli učiniti još veći razdor u njima. Onda bi kroz te otvore došle druge formacije i potpuno svladale svoje žrtve.

Vrlo zastrašujuće je bilo vidjeti da ovi čopori nisu jahali na konjima nego uglavnom na kršćanima! Većina kršćana su bili lijepo obučeni, ugledni, izgledali su otmjeno i obrazovano, a bilo je tu predstavnika iz skoro svih slojeva života. Ovo su bili ljudi koji su sebe nazivali kršćanima zato da bi utišali svoju savjest, ali su živjeli u skladu sa silama tame. Pošto su bili u skladu sa tim silama, demoni koji su

im bili dodijeljeni sve više su rasli i lakše upravljali njihovim djelovanjem.

Mnogi od ovih vjernika su posjedovali više od jednog demona. Očito je bilo da je jedan od demona bio vodeći. Narav glavnog demona je ovisila o formaciji u kojoj je marširao. Iako su sve jedinice marširale zajedno, činilo se kao da je istovremeno cijela vojska na rubu kaosa. Na primjer, demoni mržnje su mrzili druge demone isto toliko koliko i kršćane. Demoni ljubomore su bili ljubomorni jedni na druge. Jedini način na koji su vođe ove rulje mogle spriječiti da se demoni međusobno ne potuku je bio da usmjere njihovu mržnju, ljubomoru, itd. prema kršćanima na kojima su jahali. Ali i ovi kršćani su se često sami međusobno potukli. Znao sam da su na ovaj način bile uništene neke od vojski koje su u pismu išle protiv Izraela. Kada njihov cilj protiv Izraela nije bio ostvaren, one nisu mogle suzdržati svoj bijes i počele su međusobno ratovati.

Primijetio sam da su demoni jahali na kršćanima, ali nisu bili u njima kao što su bili u ne-kršćanima. Bilo je očito da bi se ovi vjernici mogli riješiti demona kada bi se s njima prestali usaglašavati. Na primjer, kada bi kršćanin na kojem je jahao demon ljubomore počeo ispitivati razloge svoje ljubomore, taj demon bi brzo oslabio. Kada se ovo desilo, oslabljeni demon bi viknuo i vođa formacije bi usmjerio sve demone prema tom kršćaninu da ga napadnu sve dok ogorčenje i druga zla u njemu ponovo ne porastu. Ako ovo ne bi uspjelo, demoni bi počeli iskrivljeno citirati Sveto Pismo da bi opravdali ogorčenje, optužbe, itd.

Bilo je jasno da moć demona skoro potpuno izvire iz sile prijevare, a demoni su toliko zaveli ove kršćane da su ih oni sami mogli koristiti, a istovremeno su ih uvjerali da ih upotrebljava Bog. To je bilo zato što su skoro svi nosili za-

stave Samopravednosti, a zbog njih nisu mogli vidjeti pravu narav tih formacija.

Dok sam gledao u daljini zadnji dio vojske, zapazio sam da je u pratnji bio sâm Optužitelj. Njegova strategija mi je postala jasna i čudilo me da je ona tako jednostavna. On je znao da podijeljena kuća ne može opstati i zato je pokušao s ovom vojskom podijeliti crkvu da ona kompletno otpadne od milosti. Bilo je očito da je to mogao izvesti jedino kroz kršćane koji su ratovali jedni protiv drugih i zato je u prednje jedinice postavio uglavnom kršćane, to jest one koji su sebe smatrali kršćanima. Što su ga ovi prevareni vjernici više slušali to je njegova sila nad njima više rasla. Time je raslo njegovo pouzdanje i pouzdanje svih njegovih časnika. Tako su išli marširajući naprijed.

ZAROBLJENICI

Iza prve divizije vuklo se ogromno mnoštvo kršćana koji su bili zarobljenici ove vojske. Svi su oni bili ranjeni, a njihovi čuvari su bili mali demoni Straha. Izgledalo je da je u ovoj vojsci bilo više zarobljenika nego demona. Iznenadilo me da su ovi zarobljenici još uvijek imali mačeve i štitove a da se njima nisu služili. Bilo je zastrašujuće vidjeti da samo nekoliko demona Straha može držati u zarobljeništvu toliko mnoštvo. Da su ovi zarobljenici upotrijebili svoje oružje lako bi sebe oslobodili i vjerojatno bi na taj način značajno oštetili cijeli zao čopor. Ali oni su i dalje samo poslušno marširali.

Obzorje iznad zarobljenika je bilo crno od lešinara čije je ime bilo Klonulost duha. Oni bi se povremeno spustili na ramena zarobljenika i po njima povraćali. Povraćanje je nosilo ime Osuda. Kada bi povraćanje udarilo zarobljenika, on bi ustao i marširao malo življe za kratko vrijeme, a onda

bi pao, još slabiji nego prije. Ponovo me čudilo da zarobljenici nisu jednostavno ubili lešinare jer su to mogli vrlo lako učiniti.

Povremeno bi neki od zarobljenika, koji nije bio dovoljno snažan, posrnuo i pao. Kada bi neki od njih pali na zemlju drugi zarobljenici bi ih ubadali svojim mačevima uz podsmjeh. Onda bi došli lešinari i počeli ih proždirati, iako ovi još nisu bili mrtvi. Drugi zarobljeni kršćani, koji su stajali po strani, gledali su to s odobravanjem, a ponekad bi i sami uboli pale zarobljenike.

Gledajući ovo shvatio sam da su zarobljenici mislili da je ispovraćanost Osuđivanja bilo istina od Boga. Tek sam tada razumio da ovi zarobljenici zapravo misle da su u Božjoj vojsci i da marširaju naprijed! Zato oni nisu ubili male demone Straha i lešinare - jer su mislili da su ovi Božji vjesnici! Tama crnog oblaka mnoštva grabljivaca nije im dozvoljavala da shvate da su naivno prihvatili da je sve što im se događa Božja volja. Mislili su da Božji sud kažnjava one koji su padali, i zato su ih napadali - mislili su da time pomažu Bogu!

Jedina hrana za ove zarobljenike je bila ispovraćanost lešinara. Oni koji nisu htjeli jesti jednostavno su slabili sve dok nisu pali. Oni koji su jeli, bili su za neko vrijeme ojačani, ali samo snagom zloga. Da nisu pili vodu ogorčenja koju su im demoni neprestano nudili, i oni bi oslabili. Kada su popili gorku vodu, počeli su povraćati na druge. Kada bi koji od zatvorenika počeo povraćati na druge, demon koji je to čekao, bi se tada popeo na njega i jahao na njemu do prvih bojnih redova.

Odvratna sluz koju su demoni ispuštali po kršćanima na kojima su jahali putem mokrenja i pražnjenja crijeva je bila još i gora od samog povraćanja lešinara. Ta sluz su bili

ponos, sebičnost, častohleplje i slavloljublje i ona je ukazivala na samu prirodu ovih divizija. Ova sluz je ispunjavala mnoge kršćane mnogo većim zadovoljstvom nego što im je činilo osuđivanje, zato su oni rado vjerovali da su demoni bili Božji vjesnici, a da je ta sluz bilo pomazanje Svetoga Duha.

Ova zla vojska mi je bila tako odurna da sam poželio umrijeti. Onda mi je došao Gospodinov glas koji je rekao, „*Ovo je početak neprijateljske vojske posljednjih dana. Ovo je Sotonina vrhunska prijevara. Svoju najveću snagu razdora on koristi kada upotrebljava kršćane da napadnu jedni druge. On je upotrebljavao ovu vojsku kroz vjekove, ali nikada nije mogao koristiti tako mnogo duša za svoje zle namjere kao sada. Ne boj se. I Ja imam vojsku. Ti sada moraš ustati i boriti se jer nema više mjesta gdje se možeš sakriti od ovog rata. Moraš se boriti za moje kraljevstvo, za istinu i za one koji su prevareni.*“

Ova riječ od Gospodina me je tako ohrabrila da sam odmah počeo vikati ovim zarobljenim kršćanima da su prevareni, misleći pri tome da će me oni čuti. Činilo mi se da cijela vojska gleda u mene. Njihov strah i klonulost duha su se sada počeli približavati meni. Ja sam i dalje vikao misleći da će se kršćani probuditi i shvatiti što se s njima događa, ali mnogi od njih su posegli za svojim strijelama da me gađaju. Ostali su samo zastali kao da nisu znali što bi o meni mislili. Shvatio sam da sam to učinio prerano i da je to bila vrlo glupa greška.

BITKA POČINJE

Tada sam se okrenuo i vidio Gospodinovu vojsku kako stoji iza mene. Bilo je tu tisuće vojnika, ali još uvijek mnogo manje nego neprijateljske vojske. Zapanjilo me i obe-

shrabrilo to da je bilo mnogo više kršćana koje je neprijatelj upotrebljavao nego onih u Gospodinovoj vojsci. Znao sam da će mnogi misliti da je bitka koja je uskoro trebala početi Veliki Građanski Rat među kršćanima, jer mnogi neće raspoznati sile koje su iza tog sukoba.

Kada sam malo bolje promotrio Gospodinovu vojsku, situacija mi se činila još više obeshrabrujućom. Samo manji broj vojnika je bio kompletno obučen u svoje oklope. Mnogi su imali na sebi samo jedan ili dva dijela oklopa; neki nisu imali ništa. Mnogi od njih su već bili ranjeni. Većina od onih koji su imali svoje oklope, imali su samo male štitove koji ih neće zaštititi od dolazećeg napada. Još me više začudilo da su ovu vojsku uglavnom sačinjavali žene i djeca. Mali je bio broj onih koji su bili dobro naoružani i koji su znali kako upotrijebiti svoje oružje.

Iza ove vojske vuklo se mnoštvo ljudi, vrlo slični zarobljenicima koji su slijedili vojsku zla, ali ovo mnoštvo je imalo drugačiju narav. Činilo se da su jako veseli ljudi, kao da su ošamućeni pićem. Oni su se poigrali, pjevali pjesme, gostili se i tumarali od jednog logora do drugog. Podsjećalo me je to na atmosferu u Woodstocku.

Potrčao sam prema Gospodinovoj vojsci da izbjegnem napad zlog čopora za kojeg sam znao da mi se približava. Na svaki način, činilo se da srljamo u sigurni poraz. Bio sam osobito zabrinut za mnoštvo koje se vuklo iza Gospodinove vojske. Pokušao sam nadvikati žamor njihovog veselja da ih upozorim da bitka već počinje. Samo njih nekoliko je moglo čuti moj glas. Oni su mi dali „znak mira“ i rekli da oni ne vjeruju u rat, da Gospodin neće dozvoliti da im se bilo što dogodi. Pokušao sam im objasniti da nam je Gospodin dao oklope jer će nam trebati za ono što dolazi, ali oni su mi jednostavno odgovarali da su na mjestu radosti

i mira i da im se ništa lošega ne može dogoditi. Počeo sam se iskreno moliti da Gospodin uveća štitove onih koji su imali oklope da bi mogli zaštititi one koji nisu bili spremni za rat.

Jedan od vjesnika je onda došao k meni, dao mi trubu i rekao da brzo zatrubim. Učinio sam to odmah. Oni koji su imali na sebi barem dio svojih oklopa brzo su reagirali. Novi dijelovi oklopa su im bili doneseni, a oni su ih brzo stavili na sebe. Opazio sam da ranjeni vojnici nisu stavili oklope preko svojih rana, ali prije nego sam mogao išta reći, neprijateljske strijele su počele padati na nas kao kiša. Strijele su ranile svakoga tko nije imao na sebi cijeli svoj oklop. Oni koji nisu prekrili svoje rane ponovo su bili pogođeni na ta ista mjesta.

Svaki vojnik koji je bio pogođen sa strijelama klevetnika, odmah je počeo klevetati one koji nisu bili ranjeni. Onaj koji je bio pogođen ogovaranjem, počeo je ogovarati i tako se u našem logoru stvorila nova velika formacija. Činilo mi se da smo došli do ruba samouništenja upravo onako kako su to učinile neke poganske vojske u Bibliji koje su se međusobno pobile. Osjećaj bespomoćnosti je bio strašan. Lešinari su se tada saletjeli da pakupe ranjenike i da ih odnesu u logor zarobljenika. Ranjeni vojnici su još uvijek imali mačeve i mogli su vrlo lako uništiti lešinare, ali to nisu učinili. Oni su zapravo išli dobrovoljno jer su bili ljuti na one koji nisu bili ranjeni kao oni.

Pomislio sam na mnoštvo u pozadini vojske i potrčao da vidim što im se desilo. Iako se to činilo nemoguće, oni su prošli gore nego mi. Tisuće ranjenih je ležalo na zemlji stenjući od bola. Nebo se nad njima smračilo od lešinara koji su ih nosili u ropstvo neprijatelja. Mnogi od onih koji nisu bili ranjeni sjedili su bezumno ne vjerujući da se ovo

desilo. A njih su lešinari također lako odnijeli. Nekoliko njih se pokušalo suprotstaviti lešinarima, ali nisu imali odgovarajuće oružje; lešinari nisu niti obraćali pažnju na njih. Ranjenici su bili vrlo ljuti, prijetili su onima koji su im pokušavali pomoći, a oni sami su bili pokorni lešinarima.

Oni iz mnoštva koji nisu bili ranjeni, i koji su pokušali odbiti lešinare, počeli su bježati s bojnog polja. Prvi susret s neprijateljem nas je toliko razorio da sam došao u kušnju da se priključim bjeguncima. U tom trenutku, neočekivano brzo, neki od onih koji su bježali ponovo su se pojavili, ovog puta s potpunim oklopom i velikim štitovima. To je bilo prvo ohrabrenje kojeg se sjećam.

Vojnici koji su se vraćali nisu više bili razdragani i veseli; njihovo veselje je sada bilo promijenjeno u zadivljujuću odlučnost. Znao sam da ovi neće dozvoliti da budu ponovo prevareni. Počeli su zauzimati mjesta onih koji su pali i tako su formirali nove redove da zaštite vojsku koja je bila u pozadini i na bočnim stranama. Ovo je ulilo veliko ohrabrenje cijeloj vojsci tako da su svi vojnici odlučili ustati i boriti se. U tom momentu su došla tri anđela, Vjera, Nada i Ljubav i stali su tu iza vojske. Dok smo gledali ove anđele naši štitovi su počeli rasti. Bilo je zapanjujuće vidjeti kako se brzo beznadnost promijenila u vjeru. To je bila čvrsta vjera; vjera popraćena iskustvom.

NA VISOKOJ PLANINI

Svi smo imali mačeve koji su se zvali Božja Riječ i strijele koje su imale imena raznih biblijskih istina. Htjeli smo ispaliti strijele ali nismo znali kako to učiniti a da ne pogodimo kršćane na kojima su demoni jahali. Tada smo shvatili da ako ovi kršćani budu pogođeni Istinom, oni će se probuditi i riješiti se svojih tlačitelja. Neki od nas su is-

palili po nekoliko strijela. Skoro svaka od njih je pogodila kršćane. Međutim kada ih je pogodila strijela Istine, oni se nisu probudili niti su pali ranjeni - oni su se razjarili, a demoni koji su na njima jahali počeli su rasti.

Ovo nas je zapanjilo i činilo nam se da je nemoguće dobiti bitku. Ipak s dolaskom Vjere, Nade i Ljubavi dobili smo pouzdanje i da ćemo zadržati svoj položaj. Tada se pojavio drugi veliki anđeo koji se zvao Mudrost i uputio nas da se borimo s planine koja je bila iza nas.

Na planini su bila ispućenja na različitim nivoima, i njih smo vidjeli sve do vrha planine. Na svakom višem nivou ispućenje je bilo sve uže i bilo je sve teže stajati na njemu. Svaki nivo je nosio ime neke biblijske istine. Najniži nivoi su se zvali *Spasenje*, *Posvećenje*, *Molitva*, *Vjera* itd. A visoki nivoi su imali imena dubokih biblijskih istina. Što smo se više penjali, to su naši štitovi i mačevi više rasli i manje neprijateljskih strijela je moglo doseći naše položaje.

TRAGIČNA GREŠKA

Neki koji su ostali na nižim nivoima počeli su sakupljati neprijateljske strijele i bacati ih nazad. Ovo je bila velika greška. Démoni su se lako izmicali strijelama i one su pogađale kršćane. Kada je kršćanin bio pogođen strijelom Optužbe ili Klevete, demon Gorčine ili Bijesa bi tada doletio s tom strijelom. On bi tada počeo mokrenjem i crijevnim pražnjenjem sipati svoj otrov po kršćanima. Kada bi se ovakav demon pripojio demonu Ponosa i Samopravednosti koje je kršćanin već posjedovao, taj bi se kršćanin počeo mijenjati i dobivati lik samog đavola.

To smo mogli vidjeti mi koji smo bili na višim nivoima, dok oni na nižem nivou, koji su upotrebljavali demonske strijele to nisu mogli vidjeti. Polovica nas je odlučila da se